05/07/2021

Μνήμη του οσίου Αθανασίου του εν Άθω

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Οσίων Αθανασίου του εν Άθω και Λαμπαδού του θαυματουργού και του Ιερομάρτυρος Στεφάνου Μητροπολίτου Ρηγίου (Καλαβρίας).

Ο Όσιος Αθανάσιος, ο οποίος καταγόταν από την Τραπεζούντα, προερχόταν από ευσεβή και εύπορη οικογένεια, η οποία του προσέφερε όλα τα απαραίτητα εφόδια για τις σπουδές του, τις οποίες ολοκλήρωσε στις περίφημες σχολές της Κωνσταντινούπολης.

Όταν ευρίσκετο ο νεαρός Αθανάσιος στην Επτάλοφο Πόλη, γεννήθηκε στην ψυχή του η επιθυμία να γίνει μοναχός και να φθάσει στην ακρώρεια της ασκητικής ζωής και την ένωση με το Θεό. Γι αυτό πήγε στο όρος Κυμινάς της Μικράς Ασίας, όπου βρισκόταν Μοναστήρι με ηγούμενο τον Μιχαήλ, τον επονομαζόμενο Μαλείνο.

Στο σύντομο χρονικό διάστημα που ήταν στο Μοναστήρι ο Αθανάσιος,

δοκιμάστηκε και διακρίθηκε για τις αρετές και για την ασκητική του ζωή. Επειδή όμως έφθασε σε υψηλά σημεία αρετής και τον τιμούσαν όλοι, αποφάσισε να φύγει και πήγε στον Άθω κοντά σε έναν έμπειρο ασκητή, υπακούοντάς τον με μεγάλη ταπεινοφροσύνη.

Στη συνέχεια, μετά από θεία αποκάλυψη, έφυγε και πήγε στα ενδότερα της ερήμου του Αγίου Όρους. Εκεί μετά από πολλές παρακλήσεις του αυτοκράτορα Νικηφόρου Φωκά, με τον οποίο γνωριζόταν, έχτισε ναό προς τιμήν της Παναγίας, καθώς και πολλά κελλιά για τους μοναχούς. Μετά από πολλούς κόπους και θυσίες, δημιούργησε την ιερά Μονή της Μεγίστης Λαύρας, η οποία είναι η αρχαιότερη μονή στο Άγιον Όρος και τιμάται επ` ονόματι του κτίτορά της Οσίου Αθανασίου.

Ο τρόπος θανάτου του Οσίου ήταν το επιστέγασμα των κόπων και των έργων του. Συγκεκριμένα, υπήρχε ανάγκη να ανασκευαστεί η οροφή του Ναού της Μονής. Ο όσιος Αθανάσιος, αν και σε μεγάλη ηλικία, ανέβηκε στην οροφή, η οποία όμως κατέρρευσε και καταπλάκωσε τον όσιο μαζί με άλλους αδελφούς της Μονής.

Η προσφορά του Οσίου Αθανασίου, τόσο με την πνευματική άσκηση όσο και τη χειρωνακτική εργασία, παραμένει στην ιστορία του ορθόδοξου Μοναχισμού παράδειγμα ταπεινού, έντιμου και εργατικού μοναχού προς μίμηση. Ιδού πως ο υμνογράφος εκφράζει τη συνείδηση της Εκκλησίας σε τροπάριο της εορτής

«Χαίροις τῶν Ἀσκητῶν ἀρχηγός, γεγενημένος, καὶ ἀήττητος πρόμαχος· παθῶν γὰρ τεμὼν τὰς ῥίζας, καὶ τῶν δαιμόνων ὁρμάς, ὑποστὰς ἀνδρείως, Ἀθανάσιε, αὐτῶν ἐθριάμβευσας, τὴν ψυχόλεθρον πλάνησιν, τὴν τοῦ Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν, καὶ ἀνίκητον, ἐφανέρωσας δύναμιν, ἣν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαντας, τοὺς ἀθετοῦντας τὴν θείαν, διὰ σαρκὸς ἐπιφάνειαν, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος» (Στιχηρὸ Προσόμοιο. Ἦχος πλ. α’ Χαίροις ἀσκητικῶν).

Ο ασκητής μοναχός αναχωρεί από τον κόσμο, εγκαταλείποντας το κοσμικό φρόνημα, από αγάπη προς το Θεό και τον άνθρωπο, και για την όσο το δυνατό τέλεια ένωση με το Νυμφίο Χριστό και συνεχή θερμή προσευχή προς τον Τριαδικό Θεό, για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου

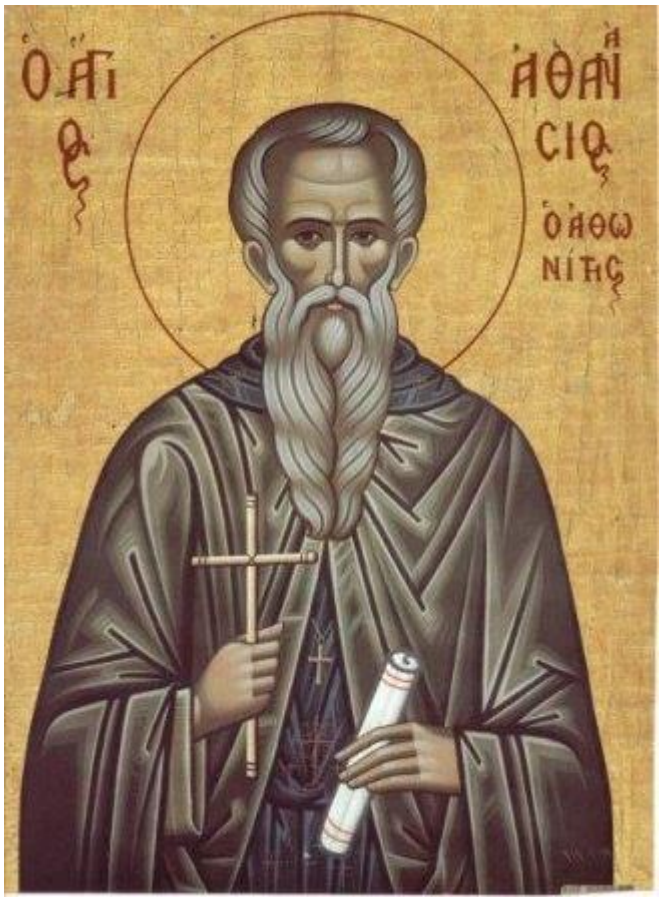
Ο ΑΓΙ
ΑΘΑΝ
CIO
Ο ΑΘΩ
ΝΙΤΗΣ